

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
6:22	7:35	8:15
6:38	7:37	8:12
6:29	7:37	8:12
6:37	7:36	8:12
7:00	8:02	8:33
6:02	7:25	7:46

ישמחו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

שבת החודש

קוראי עונג

למערכת ישמחו שלום וברכה!

ראשית כל, ישר כח גדול על פועלכם הגדול ועל הפצת העלון המשובח שאנו ממש נהנים לקרוא בו מדי שבוע.

בעלון האחרון במאמר הפתיחה הובאה תמצית שיחה של הרב לווינשטיין זצ"ל. אשמח אם תוכלו להפנות אותי למקור המדויק על מנת שנוכל לעיין בהרחבה על הדברים שנאמרו.

תודה רבה ותזכו למצוות!

עזריאל שפננטל

תגובת המערכת:

הדברים מופיעים בהרחבה בספרו "אור יחזקאל" - מדות, מאמר "לעשות נקמה בגויים" עמוד קמט ואילך.

לכבוד מוציא העלון "ישמחו".

אני משתמש הרבה עם העלוני הללו כדי להעביר לתלמידי שהם בחינוך המיוחד כל מיני מסרים וסיפורים.

אם אפשר לשלוח כבר את העלון ביום רביעי או לכל הפחות ביום חמישי בבוקר, אני מאד ישמח ויהיה "ישמחו" גדול.

תודה מראש

יחיאל ר.

תגובת המערכת:

אכן, נעשה בלי"ג את כל המאמצים לשלוח את העלון לפני יום חמישי בבוקר. אך לעתים נוצרים תקלות ועיכובים שונים, ועם הקוראים הסליחה.

נגנו ונצפן בכח בראש חודש, ותמיד הקריאה של פרשת החודש בשבת שלפני ראש חודש, מלבד כשחל ראש חודש ניסן בשבת עצמו, ועל פי מה שאמרו בזהר הקדוש, כי כל ברכות שלמעלה ולמטה תלויים ביום השביעי יום השבת, ועל ידי קריאת פרשת החודש בשבת הזה שהוא לעורר מרדם ישנים, כדי להכין את עצמינו בקדושה ובטהרה בכל הכוונות הראויות לליל התקדש חג, כאמרם ז"ל (ראש השנה טז, ב) חייב אדם לטהר עצמו ברגל, נוכל לזכות להרגיש את האור הגדול מקדושת היו"ט הבא עלינו לטובה. בספר "שפתי צדיק" מביא משמו של "היהודי הקדוש" מפשיסחא זצ"ל, כי בשבת זו יש בה התחדשות בשפע בדברי תורה. עוד נאמר בספר "שפתי צדיק" כי בפרשת החודש בא ניצוץ אור חדש, שיוכל להיות כבריה חדשה ממש. שכן, כאמור, שבת זו היא שבת ההתחדשות, וההתחדשות הזו מקיפה את כל תחומי החיים. כל שבת ושבת היא מיוחדת במינה, ועל אחת כמה וכמה שבת מיוחדת זו, הפותחת לנו את הפתח להתחדשות הגדולה, של חידוש בניינו האישי של כל אחד, וחידוש כולל של האומה בכללותה. נכין את עצמינו כראוי לבואה של שבת מיוחדת זו, כדי שהיא תהווה לנו הכנה נאותה, לכללות החודש הזה אשר הישועות בו מקיפות מכל צד. מאחורינו חודש ישועות, ולפנינו חודש של ישועות. והלוואי ונזכה בו לישועה הגדולה, היא הישועה הנצחית.

הרחוקה ובמקביל בארץ הקודש. כשם שתהליך זה הוא התהליך של האומה בכללותה, כך הדברים נכונים גם ביחס לכל יחיד ויחיד. כל אחד עובר תקופות בחייו של עליות ומורדות. כל יום יש שעות של שינה, ויש שעות של פעילות מוגברת. כל שבוע יש את ימות החול, ויש את יום השבת. כל חודש התחדשות מחדשת, ובהגיע האביב שוב התחדשות. בהגיע חודש זה, אנו מצפים במיוחד להתחדשות של עם ישראל באופן נצחי, בגאולה השלמה המתקרבת ובאה בצעדי ענק. חז"ל הקדושים כבר לימדו אותנו כי בניסן נאלו ובניסן עתידים להגאל, וההכנות לפסח מסמלות בעיני רבים, את ההכנה לקראת בואו של משיח צדק בקרב בנימנו. הפתח לחודש ניסן עובר דרך "שבת החודש", המקדימה לחודש ניסן, השבת בה מברכים את חודש ניסן. השבת הזו קרויה "שבת החודש", ובמשמעות מילים אלו שהשבת הזו כוללת בתוכה את כל החודש. כל השפעות החודש המבורך שבא לפנינו, כלולים ואצורים בשבת מיוחדת זו. כך כתוב בספר "ישמח ישראל": כל חודש ניסן הוא הכנה וטהרה לקדושת חג הפסח, וכמו שאנו אומרים (פיוט למוסף שבת החודש) 'הנה ימים המבורכים באים', שכל הימים ראויים לברכה מהא"ל המבורך, וראש חודש הוא הראש מהחודש והכל טמיר וגנוז בהמוח ובמחשבה תחלה, כי הוא מלך על כל אבריו, ולכן נקרא ראש חודש שכל התחדשות של החודש

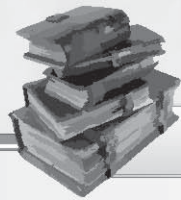
התחדשות. זוהי ההרגשה כשניצבים על מפתן הפתח של החודש הראשון - חודש האביב, ועומדים בשעריו של שבת "החודש". חודש ניסן, מעלה בקרבנו את ניהוחות האביב, המסמל את חידוש העולם לאחר החורף הקפוא והחשוך, ויחד עם זה עולים בקרבנו ניהוחות החג, חג החירות, שבו אנו מחדשים מידי שנה בשנה את ההרגשה הנפלאה של היציאה מעבדות לחרות. בפרשת החודש, אנו קוראים על המצוה הראשונה שנאמרה לכללות בני ישראל, היא מצוות קידוש החודש על פי חידוש הלבנה. חז"ל אומרים, כי ראוי היה שהתורה תתחיל מפרשה זו, כפי שמביא רש"י בפסוק הראשון בתורה. מה המיוחד במצוה זו של קידוש החודש על פי הלבנה? עם ישראל משול ללבנה, המתחדשת מעת לעת, כפי שאומרים אנו בברכת קידוש לבנה, "וללבנה אמר שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן, שהם עתידים להתחדש כמותה ולפאר ליוצרים על שם כבוד מלכותו". הצד השווה בין הלבנה לעם ישראל הוא ההתחדשות. מובן אם כן, שאין כמו חידוש הלבנה, לסמל את מהותו האמיתית של עם ישראל. עם ישראל בכללותו תמיד ידע עליות ומורדות, הוא הגיע לשיאו בארץ ישראל, וגלה לבבל. הגיע לשיאו בבבל בימי האמוראים שם חוברת הגמרא, ושוב עבר לספרד ולצרפת, לאשכנז ומרוקו, למצרים ולפולין, לתורכיה ולהונגריה, עד שהתחדש מחדש אף באמריקה

לשון חכמים

מצאתי כתוב בפירוש הרב יהונתן ז"ל, ומעמא [שאסרו סנדל המסומר בשבת], כדי שלא יהפך ימי שמחתם ומועדם לאבל, וימנעו ממצות שבת ויו"ט שהוא חובה על כל ישראל להתענג בהם, ולשמוח בהם על כל הטובה אשר עשה ה' לישראל שהבדילם לגוי מגויי הארצות, ונתן להם חוקים ומצוות טובים וימים ידועים לשמור מצוותיו, **שלא יהיו טרודים בעסקי העולם, ולא יצא יום אחד מכל ז' ימי השבוע, שלא יעבדוהו באותו היום בכל לבם, ויום השבת על כולם, שיש אדון לעולם שבראו בחכמתו ברצונו ובמאמרו בששה ימים, ובסוף השישי יצר האדם לעבדו ולהכירו, שאם יעבדנו בכל לבו תנוח נפשו בעולם שכולו ארוך, ונתן לו לזכר יום השבת שנח בו ושמח בכל מיני העולם שמצא הכל עשוי בלא יגיעה.**

מלאכת שלמה שבת ו, ב

פניני הלכה

שאלה: המדליק נרות על שולחן השבת, ומניח את החלה על השולחן מבעוד יום, כדי שיתאפשר לטלטל את השולחן בשבת, האם מותר לטלטל את השולחן גם לאחר שהחלה נאכלה ואינה עוד על השולחן?

תשובה: לכתחילה ראוי להחמיר שלא לטלטל את השולחן לאחר שהסירו ממנו את האוכל וכל כלי האכילה.

מקורות ונימוקים: המדליקים נרות על השולחן, נעשה השולחן בסיס לדבר האסור. אבל אם מניחים עליו דבר שהוא חשוב יותר מהפמוטות והנרות, אין השולחן נחשב בסיס לדבר האסור להאסר בטלטול, כיון שהוא בסיס גם לדבר מותר. אך הדברים אמורים רק בדברים שהם חשובים יותר מהדבר האסור, כמו אוכל של שבת, שהוא לעולם נחשב יותר מהנרות והפמוטות, אפילו אם הפמוטות יקרות מאוד (שמירת שבת כהלכתה פרק כ' סעיף ס"א; שו"ת באר משה חלק ח' סימן ס"ז).

יש לזכור, שאין לטלטל את השולחן אלא לצורך השולחן במקום אחר, שאם לא כן נמצא מטלטל את הפמוטות על ידי דבר אחר שלא לצורך דבר המותר, שזהו טלטול אסור.

באופן שהוסר דבר ההיתר מהבסיס לפני שטלטלו אותו, הפרי מגדים (סוף סימן רע"ט) סובר ששוב אין היתר לטלטל את הבסיס אפילו לצורך דבר המותר. אבל מלשון הפוסקים האחרים משמע, שאם דבר ההיתר היה מונח כל בין השמשות אין הבסיס נאסר בטלטול (ראה שו"ע הרב רעה, ו ומשנה ברורה שם, יח ושערים המצוינים בהלכה פט, ב). ולכתחילה אם אפשר ראוי להחמיר בזה (מנחת שבת פט, ז ופסקי תשובות רעה, ח).

אמרת השבת

השבת היא זכר למעשה בראשית, וזכר ליציאת מצרים.

את הזכר ליציאת מצרים, מבינים אנו היטב לאור דברי הרמב"ן בסוף פרשת בא, המבהיר כי התורה ייחדה מצוות רבות לזכר יציאת מצרים, כדי שעל ידי כך יושרש ויוכר בלבבותינו, וזכרם של המופתים והנסים שנעשו ביציאת מצרים, ובהם ראו כי אין מקרה בעולם, והכל בגזירת עליון.

אך יש להתבונן, מה שייך לעשות זכר למעשה בראשית, הלא כשם שהקב"ה ברא את העולם בששת ימי בראשית, כך הבריאה מתחדשת בכל רגע ורגע, וכפי שאנו אומרים "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית", ואם כך מה שייך לקבוע "זכר" על דבר שמתחדש כל רגע ורגע?

ביאר רבי יחזקאל סרנא כי זכרון מעשה בראשית אין הכוונה לעצם העובדה שהקב"ה ברא את העולם בששת ימי המעשה, כי זה באמת הרי מתחדש בכל רגע ורגע. הכוונה היא לזכור את הבריאה המופלאה שהיתה במעשה בראשית, אותה פגם אדם הראשון בחטא עץ הדעת. אותה בריאה מופלאה כבר אינה קיימת עתה, אבל יום השבת, שהוא מעין עולם הבא, הוא דוגמת אותו עולם מושלם שהיה במעשה בראשית, ועולם זה אנו מזכירים בשבת.

דליות יחזקאל פרשת בראשית

פרשת השבת

וביום השמיני ימול בְּשַׂר עֶרְוַתוֹ: (יב, יג)

כתב האור החיים הקדוש: צריך לדעת למה

הוצרך לצוות לזה והלא כבר אמרה התורה בפרשת לך לך כל פרטי דיני מילה. ואם להודיע שצריך למול ביום ולא בלילה, גם להודיע אפילו בשבת, כמו שדרשו ז"ל (שבת קלב, א) וביום אפילו בשבת, קשה למה לא רשם ה' פרטי דינים אלו שם בפרשת מילה שנכתבה בפרשת לך לך.

ואולי כי לא קבע ה' פרט זה במצות אברהם, שלא יחשוב אדם כי לא הקל ה' שבת לגבי מילה אלא להאבות שלא קבלו התורה וחומר שבת, אבל ישראל שנצטוו מה' (שמות לא, יד) 'מחלליה מות יומת' לא ידחה שבת, והגם שאמרו ז"ל (חולין ק, ב) שהמצוה בסיני נאמרה אלא שנכתבה במקומה, אף על פי כן יש מקום לבעל דין לחלוק כי אין ללמוד להקל בשבת ולא הקל ה' בזה אלא להאבות שלא קבלו התורה, אשר על כן ציוה פרט זה לבנים שקבלו התורה.

עוד נראה כי מן הסתם פשוט הוא כי מצות מילה שנאמרה בפרשת לך לך לאברהם אבינו עליו השלום הדברים הם כנותנתן מפי הגבורה לאברהם בלא תוספת דברים בהם אחר מתן תורה, ומעתה אין מקום שיצוה ה' לאברהם למול אפילו בשבת כי הוא מעצמו כן יעשה, הגם שמקיים כל התורה כולה אף על פי כן ידחה שבת מלפני מילה, כי מילה הוא מצוה שנצטווה בה ושבת היא מצוה שלא נצטווה בה כל עיקר ואם לא עשה כן הרי זה ח"ו לא טוב עשה, ואם כן אין מקום שיצוהו ה' למול אפילו בשבת, ואם ה' מצוה היו משתברים הקולמוסים עליו למה הוצרך לצוות וכו', אשר על כן הוצרך הכתוב לצוות על הדבר את בני ישראל שישנם בשמירת שבת.

מעשה לשבת

הדוב המרקד

השונים" השבתי. "אני אלמדך לרקוד היטב". וכך בימים הקרובים לימדני אליהו הנביא כיצד מרקדו, עד שהתמחיתי בסוגי הריקודים השונים.

הלכתי לכפר, והתוודעתי היכן הוא בור הכלא, וכיצד הם סידורי האבטחה במקום. ביררתי גם באיזה יום יערך הנפש, וכך לילה לפני הנפש, השתלשתי אל הבור בחשאי, באמצעות חבל. היהודי נדהל ושאף מיד מי אני, והרגעתי אותו כשאמרתי לו כי באתי להצילו, ותוך כדי שהשקיית והאכלתי אותו, הסברתי לו כי למחרת בלילה כשיפתחו את הדלת, ייטמן הוא בצד, ואני אשתחל לתוך עור הדוב במקומו.

שעת חצות קרבה, כאשר דלת הברזל הוסטה, והקול נשמע: יהודי! צא החוצה! מהר! מיד זחלתי על רגלי, שלשלת הברזל נכרכה בניו לשומר, כשמיד הוטלתי לתוך עור הדוב ונגררתי לאולם.

עטוף בעור הדוב נגררתי לאולם, ומבעד לחרכי העיניים, הבחנתי כי המנהיג הפעם הוא לא אחר מאשר מנהל האחוזה שבפקודתו הושלך היהודי אל הכלא. הכרוז הכריז את תנאי הנשף, האות ניתן, והתמוורת פצחה בריקוד. ה'מנהיג' החל לרקוד, וכעבור דקות אחדות סימן ל'דוב' לרקוד אף הוא, ולהפתעת הכל היטיב ה'דוב' לרקוד יותר טוב מהמנהיג השתיו לשכרה.

התמוורת החליפה ניגון, כעת נוגן ניגון הקוקו, ופצחתי בריקוד סוער, ועד מהרה נפל המנהיג בסחרור הריקוד ארצה. או התפלתי עליו והחילותי להפליא בו מכות נאמנות. הנוכחים התעשתו במהירות, ופנו אלי במהירות שאפסיק להכותו, ומוטב שאשוב במהירות לביתי, באשר הנני משוחרר. עד מהרה נשאתי את רגלי כשעור הדוב עדיין עלי, וברחתי במהירות לביתו של היהודי האומלל שכבר חיכה לי שם בקוצר רוח.

"כעת, מבין כבודו בוודאי, מהיכן יודע אני את מלאכת הריקוד." סיים ה'סבא' את סיפורו לפני רבי אברהם ה'מלאך'.

פצחה בניגון והיהודי היה צריך לרקוד לפי צללי הניגון. אחד ממשרתי האדון היה מושך את ה'דוב' בשלשלת ברזל, וברגע שרקד המשרת ומשך את השלשלת, נאלץ גם ה'דוב' לרקוד לפי הצלילים. וכלל היו קובעים, והיה אם ה'דוב' יטיב לרקוד, ישהירו אותו לחופשי, ואם ירקוד יותר טוב מהמנהיג, הרי שיוכל גם להתנפל עליו ולהכותו כפי שמתנפל דוב על הפרה. אך אם לא יצליח לרקוד, או כי אז יושלך אל הכלבים האימתניים שבחצר, והם כבר ילמדוהו לרקוד...

כמובן, שהיהודי העטוף בעור של דוב, לאחר שבועות ארוכים בבור האפל ללא אוכל ושתיה כששלשלאות ברזל קשורים ברגליו, לא היה יכול לרקוד כראוי, והמעמד היה לא פחות מגור דין מוות אכזרי.

באחד הימים התגלה אלי אליהו הנביא, וציווה עלי ללכת לאותו כפר, ולהציל את היהודי האומלל משיני הכלבים שיארבו לו בחצר לאחר הריקוד הכושל. "אתה תכנס במקומו לעור הדוב, ותרקוד לעיני הקרואים באופן מוצלח עד שירשו לך להתנפל על המנהיג ולהכותו" פקד עלי.

"אבל איני יודע לרקוד כלל, ואיני מכיר את שמות הריקודים

מידי ליל שבת, משהסתיימה תפילת קבלת שבת, היה ה'סבא' משפולי רוקד ריקודים בדביקות ובהתלהבות. הקהל סביבו היה מזמר, וה'סבא' מרקד, והכל חשים בקדושה הפורצת מריקודו.

בקדושה זו חש גם רבי אברהם ה'מלאך', בנו של המגיד ממעזריטש, שהתארך באחת השבתות אצל ה'סבא' בשפולי. בראותו את ה'סבא' מרקד כמנהגו, עקב אחריו כל פסיעה בעין בוחנת.

בתום התפילה נגש אל ה'סבא' ואמר: עד כה כלל לא ידעתי כיצד מרקדים לכבוד השבת, עתה ראיתי כונה קדושה בכל הצגת רגל על הקרקע. אך מנין זה למד כבודו לרקוד כה טוב לפי קצב הניגון?

"את סודות הריקוד למדתי מאליהו הנביא, הוא זה שלימדני לרקוד יפה ולפי הקצב" השיב ה'סבא', ופתח בסיופור:

בצעירותי בעת שהייתי נע ונד בדרכים וגולה מעיר לעיר ומכפר לכפר, גונב לאוני, כי פרוץ באחד הכפרים, לכד את החוכר היהודי שבכפרו והשליכו לבור הכלא, וזאת משום שלא שילם את דמי החכירה. הרעיון לשבות את היהודי בבור, לא היה פרי מוחו של הפרץ, אלא של מנהל האחוזת, שהיה שונא ישראל מושבע.

בימים ההם היה אדון הכפר כמלך בכפרו, והיה עושה בנתיניו ככל העולה על רוחו. במיוחד התנכלו אדוני הכפרים ליהודים שבגבולותיהם, שבהם היו מתעמרים ומתעללים באופן מיוחד. לכידת יהודים והשלכתם לבור היה מחזה נפוץ, כאש אחת לשבוע היו משלשלים לבור לחם ומים, ואלו היו מיועדים לכל ימות השבוע.

באחד הימים היה נערך נפש לכבודו של אדון הכפר, כטוב לבם של החוגגים בין, היו מעלים את היהודי מהבור כדי לשעשע אותם במשחק סדיסטי. את היהודי היו משלשלים לעור של דוב, וכך הכניסו אותו לאולם הנשפים, כשהתמוורת

דבריהם הם זכרונם

רבי שמואל הלוי קעלין זיע"א בעל ה"מחצית השקל" - א' ניסן תקס"ו

מגדולי מרביצי התורה בדורו היה בעל ה"מחצית השקל", אך פרסומו הגדול בא לו במיוחד על שם חיבורו שחיבר לפרש את דברי הפוסקים שכתבו את דבריהם בקצרה, כמו חיבורו הגדול על ה"מגן אברהם", שוללי דבריו היו רוב הלומדים מגששים באפילה.

בנו רבי וואלף כותב עליו בספרו "מאמר אסתר", כי יצא שמו בכל הארצות, שלא הניח דבר גדול ודבר קטן מן המצוות הנהוגות בזמנינו, הן דאורייתא והן דרבנן שלא התעסק בהן ועשאן, הן בדברים הנוגעים בין אדם למקום והן בדברים הנוגעים בין אדם לחבירו.

בין היתר הוא מספר, כי הוא הגיח את כל ספרי התורה בעירו בוסקוויץ, ועם זאת בכל ערב שבת היה קורא את הפרשה מתוך ספר התורה שהתעתדו לקרוא בו בשבת הקרובה, כדי שאם יש בו טעות או שהדין התקלקל ודהה במקצת מאיזה אות, היה מתקנו מיד עוד בטרם יכנס השבת.

נביא סנסן אחד מדבריו. בשולחן ערוך סימן רמ"ב כתוב, כי מתקנת עזרא שיהיו מכבסים בגדיהם ביום חמישי מפני כבוד השבת. מבאר על זה המגן אברהם, כי הכוונה שעזרא תיקן שלא יכבסו ביום שישי, כדי שיהיו פנויים לכבוד שבת. המחצית השקל מביא מדברי האליה רבה, שפירש את תקנת עזרא שייכבסו לכבוד שבת, אלא שכיון שבערב שבת אין פנאי לכן מכבסים ביום חמישי. מפרש המחצית השקל, שהם נחלקו בביאור התקנה לכבס לכבוד שבת. האליה רבה סבר, שעיקר התקנה היתה שייכבסו לכבוד שבת, אלא שממילא התקנה היתה שייכבסו לפני יום שישי. אבל המגן אברהם סבר, שלא היו צריכים את תקנת עזרא כדי לכבס לכבוד שבת, ולכן פירש שעיקר התקנה היתה שלא יכבסו ביום שישי, שזה כבוד השבת שלא יעסקו בכביסה ביום שישי.

משל ונמשל

דברים נפלאים כתב רבינו חיים ויטאל:

ביומו תתן שכרו ראשי תיבות שב"ת. כי כל המצוות שאדם עושה באמצע השבוע, או אם לומד בתורה הרבה, יש לו אפילו בימות החול תוספת קדושה, כמו כל מה שיכול עם הארץ וכללות בני אדם להשיג בתוספת שבת, כמו שאמר רשב"י, שתלמיד חכם יש לו בכל יום נפש של עם הארץ ביום השבת.

נמצא כי השכר שנותן הקב"ה לתלמיד חכם העוסק בתורה, או מקיים המצוות, והוא משול לשכיר העושה את פעולתו, הרי יש לו שכר ביום ההוא כמו בשבת. לכן "ביומו תתן שכרו" ראשי תיבות שב"ת, כי האדם המשול לשכיר העושה את פעולתו נאמנה, מקבל את שכר כל ימות השבוע בבחינת שבת.

עוד כתב, כי כל אור תוספת קדושת שבת של השכר שניתן לאדם בימות החול, היא מצטרפת אל תוספת שבת שהיא קדושת שבת הבאה מאליה, וכל תוספות הללו ניתנים לאדם ביום השבת, נמצא כי פריעת שכרו הוא ביום השבת, וזהו הרמז של ביומו תתן שכרו ראשי תיבות שב"ת. וזהו בסוד "מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת".

הוסיף מהרח"ו וכתב, כי יש בכך רמז נוסף, כי בקיום מצוות פירעון שכר שכיר ביומו, יש בכך סגולה מיוחדת לזכות בתוספת נפש ביום השבת, מדה כנגד מדה. כי על פרעון שכר שכיר נאמר "ואליו הוא נושא את נפשו", וכנגד זה נותנים לו גם כן נפש יתירה, על שהוא קיים את נפשו של השכיר. ולכן זה רמזו בתיבת שב"ת.

יְלָדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים!

אנו עומדים לפני השבת האחרונה המסיימת את סדרת ארבעת השבתות המיוחדות הקרויים "ארבע פרשות", על שם הקריאות המיוחדות שקוראים בהם.

השבוע הזה הוא "פרשת החדש", שבו קוראים את הפרשה המתחילה במילים "החדש הזה לכם", שם לומדים על ההקנות שהיו צריכים גני ישראל לעשות לקראת חג הפסח, ובמיוחד לקראת הקרבת קרבן הפסח.

על אף שעדיין לא זכינו לבית המקדש, בכל זאת פלנו מצפים שעד לחג הפסח הקרוב, כבר נוכל להקריב את קרבן הפסח בבית המקדש, ולכן אנחנו צריכים כבר להתמוגג לזה, ולדעת את ההלכות של קרבן הפסח, מי כל לאכול מזה, ביצד לאכול את זה, מתי לאכול את זה, ועוד פרטים רבים.

אחרי שבת החדש יש לנו עוד שתי שבתות, עד שנגיע ליום הפסח שאף הוא קרוי שבת, שהרי מחרת הפסח שבו הקריבו את קרבן העמר, קרוי בתורה "ממחרת השבת".

שבת לפני פסח, קרויה "שבת הגדול", ובה נוהגים במקומות רבים לקרא את ההפטרה המסיימת במילים "הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא".

יוצא אפוא, שנותרו לנו עוד שתי שבתות עד לשבת הגדול, הראשונה שבהם היא שבת זו שהיא שבת החדש ובה נקרא את פרשת תזריע, ולאחר מכן שבת נוספת שבה נקרא את פרשת מצרע.

הלואי שנוזהר שכל עם ישראל ישמור את שתי השבתות הללו, כך נוזהר בטח כבר לעשות את שבת הגדול יחד עם אליהו הנביא, שהרי אם ישמרו ישראל שתי שבתות מבטח להם שמיד הם נגאלים.

בינתיים נתחזק במיוחד בדבר המאפיין את פרשיות השבוע הללו, העוסקות ברבים בדיני המצורע, שפידוע נגע הצרעת בא על עוון לשון הרע. גם זה יעזר לקרב את הגאולה, שהרי בשנתרחק מלשון הרע, נרבה אהבת חנם, שהיא תביא את הגאולה.

שבת שלום

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com 052-7636030